

ת"פ 24255/05/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 24255-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד סיימונס
נגד הנאשמים		פלוני ע"י ב"כ עו"ד בוקר

גזר דין

הנאשם, כבן 60, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

האישום

על פי תמצית העובדות, במועד הרלוונטי לאישום היו הנאשם והמתלוננת גרושים זה מזו והיו להם 7 ילדים משותפים. המתלוננת התגוררה בקומה מעל לדירתו של הנאשם בלוד. בתאריך 08.04.20 בסמוך לשעה 23:30 נכנס הנאשם לדירת המתלוננת עת שוחחה עם מר לואי דאוד (להלן: "לואי") בענייני עבודה. לאחר שסיימה את שיחתה, נכנס הנאשם לחדר, לקח את הטלפון של המתלוננת ואמר לה שתכין את חפציה, וכי בכוונתו מחר להחזירה לשטחים. למחרת בתאריך 09.04.20 בסמוך לשעה 07:30 שאל הנאשם את המתלוננת אם ארזה את כל בגדיה, והמתלוננת ביקשה ממנו שיארגן רכב שיסיע אותה. בהמשך, כשהוא אוחז בטלפון הנייד שלו, אמר הנאשם למתלוננת: "תגידי כי הנושא של הגירושין הוא שקר, תגידי שאת שוכבת איתי ועושה לי דברים", כשהוא מבהיר לה שהוא מקליט אותה ובכוונתו להשמיע את הדברים שתאמר לאחיה שיהרגו אותה. בהמשך, עלו הנאשם והמתלוננת לקומה מעל, או אז נטל הנאשם חפץ שטיבו אינו ידוע במדויק, הצמידו לראשה של המתלוננת ואמר לה: "אני אהרוג אותך, אם לא תעשי מה שאני אומר לך, את תגידי להורים שלך שאת שוכבת איתי עד עכשיו, וששכבת עם לואי", בנסיבות אלה התעלפה המתלוננת. בהמשך, בסמוך לשעה 13:00, התקשר לואי אל הנאשם. הנאשם שאל את לואי אם הוא שוכב עם המתלוננת, ובנסיבות אלה אמר הנאשם ללואי שהמתלוננת: "חולה עליך ואם אתה רוצה שהיא תחיה תגיע ליער בן שמן אני אעביר לך אותה ויש לי כדורים נגד כאבי ראש". בהמשך, אמר הנאשם למתלוננת: "יש שתי אפשרויות, או שאני אהרוג אותך או שאני אשכור מישהו להרוג אותך". בעקבות האירוע המפורט באישום עברו הנאשמת וילדיה להתגורר במקלט לנשים נפגעות אלימות.

בתחילה כפר הנאשם והוחל בשמיעת ההוכחות. ואולם לאחר שנשמעו חלק מראיות התביעה, ולאחר שלא אותרה המתלוננת ולא התייצבה לעדות, הושגה הסכמה דיונית לפיה תוקן כתב האישום, והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

בין הצדדים לא הושגו הסכמות לעניין העונש אך הוסכם שיינתן תסקיר.

התסקיר

נכתב כי הנאשם נשוי בשנית, אב ל-13 ילדים משתי מערכות נישואיו בגילאים 8-31, ועוסק בתחום פחחות הרכב, במוסך מורשה של טויוטה. עולה מן התסקיר כי הוא עובד מסור ומוערך, וכי אם יורשע בדין, החברה תאלץ להעבירו מתפקידו כמנהל מחלקה ואף קיים חשש להמשך העסקתו.

אין לנאשם כל עבר פלילי.

בהתייחס לעבירה, הנאשם שלל את המיוחס לו והתקשה לקבל אחריות. לדבריו במועד העבירה התגלע ויכוח עוצמתי בינו לבין גרושתו סביב סוגיה הקשורה בחינוך ילדיהם אך שלל איומים וכוונה לפגוע בה ובמתלונן. הנאשם נקט בגישה מצמצמת ומעוותת באשר לעובדות כתב האישום המתוקן, וכן שלל בעיית אלימות בהתנהגותו במסגרת מערכות הנישואין.

שירות המבחן שוחח עם המתלוננת וזו מסרה שהיא חסרת מעמד בארץ ושוהה באישורים המתחדשים כל שנה. היא אינה עובדת, ויתרה על תשלום מזונות לבקשת הנאשם ונתמכת כספית על ידו. לדבריה נישאה לנאשם בניגוד לרצון בני משפחתה ומאז נותק הקשר עימם. היא מסרה כי לאורך השנים חוותה בעיקר אלימות נפשית ורגשית מהנאשם. באשר לעבירה, המתלוננת נקטה בגישה מצמצמת ומטשטשת ומסרה כי היא מתקשה לזכור את פרטי האירוע באופן מדויק אם כי שיתפה בחווית הפחד והחשש לחייה. לדברי המתלוננת כיום ישנה רגיעה ואיזון ביחסים בינה לבין הנאשם והיא שוללת קונפליקטים ותחושת פחד או סכנה.

קצין המבחין שקל את גורמי הסיכון הכוללים את אופי העבירה ומאפייניה, מגורי הנאשם והמתלוננת בקרבה, הקושי בקבלת אחריות על התנהגותו, נקיטה בגישה מצמצמת ומפחיתה מחומרת מעשיו, עמדות פטריארכליות ודפוסי שתלטנות ורכושנות וקושי לבחון את חלקו הבעייתי דינמיקה הזוגית. נכתב כי המסקנה היא, שקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה נגד המתלוננת.

לנוכח התבצרותו בעמדה השוללת בעיתיות בהתנהגות ונזקקות טיפולית, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית או שיקומית וכן לא ראה מקום להמליץ על ביטול ההרשעה. הומלץ להטיל ענישה מוחשית וקונקרטיה בדמות עבודות שירות ומע"ת משמעותי אשר יהווה גבול מרתיע.

טיעוני הצדדים

בפתח ישיבת הטיעונים לעונש, טען ב"כ הנאשם כי עולים קשיים מן התסקיר, וכי אין בסיס לקביעת שירות המבחן לפיה הנאשם אינו נוטל אחריות. ב"כ הנאשם עתר להורות על מתן תסקיר משלים אשר יבחן שילובו של הנאשם בטיפול. לכך התנגדה ב"כ התביעה והפנתה לכך ששירות המבחן נתון בעומס עבודה שאינו מצדיק להעמיס עליו את עניינם של מי שאינם מעוניינים בטיפול.

נוכח טיעוני ב"כ הנאשם, פניתי אל הנאשם כדי לשמוע מה עמדתו כלפי התסקיר. לכך השיב הנאשם כי אינו מבין מדוע נכתב שאינו נוטל אחריות. ואולם כשנשאל על ידי בית המשפט לגבי מה הוא נוטל אחריות, השיב הנאשם כי "היו צעקות וקללות", הא ותו לאו.

נוכח הפער בין הודיית הנאשם בבית המשפט ובין דבריו אלה, החלטתי שלא להפנות את הנאשם שוב אל שירות המבחן. כך עשיתי לאור החלטות בית המשפט העליון והמחוזי מהעת האחרונה, בהן צוין העומס בו נתון שירות המבחן והצורך כי בתי המשפט יפנימו את המצב ויחדלו מהעמסת עניינים מיותרים, על מנת שהשירות יוכל להתפנות לטיפול בעניינם של אלה הרוצים והזקוקים לטיפול (בש"פ 8364/22 רג'ב נ' מד"י (13.12.22); בש"פ 323/23 ישראלי נ' מד"י (18.01.23); בש"פ 8963/22 מזרחי נ' מד"י (02.01.23); עמ"ת 54215-08-22 חדר נ' מד"י (25.08.22); עמ"ת 23763-02-23 חלף נ' מד"י (14.02.23); עמ"ת 37361-02-23 כהן נ' מד"י (17.02.23)). קבעתי כי עניינו של הנאשם אינו נמצא בין המקרים החריגים שראוי להחזירם אל שירות המבחן לעת הזו, לפיכך נשמעו הטיעונים לעונש.

ב"כ המאשימה הפנתה לכך שכתב האישום תוקן לקולא לאחר שהמאשימה התקשתה להביא את המתלוננת להתייצב בבית המשפט, אך עבירת האיומים שנותרה אף היא בעלת חומרה. נטען כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של שלווה נפש המתלוננת ושלומה, וכי על פי התסקיר קיים סיכון גבוה להישנות ההתנהגות האלימה. עוד הפנתה לכך שהנאשם נוקט בגישה מצמצמת, שולל בעיית אלימות וסבור שאינו זקוק לטיפול. בשל מכלול הנסיבות, סבורה התביעה כי מתחם הענישה ההולם נע בין מספר חודשי עבודות שירות עד מאסר של ממש בן 15 חודשים. לעמדתה, יש להשית על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלוננת. מטעם המאשימה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם הוא אדם מבוגר, ללא עבר פלילי ובסופו של יום לקח אחריות והורשע בעבירה אחת של איומים. נטען כי האירוע חריג בנוף חייו ובהתנהגותו של הנאשם. עוד נטען כי יש לקחת בחשבון שהאירוע התרחש לפני 3 שנים, אך לפני שנה וחצי המתלוננת חזרה להתגורר עם הנאשם, ועודנה מתגוררת בביתו גם כיום. הנאשם בעל רציפות תעסוקתית והוא המפרנס היחידי של 7 ילדים קטנים. בהתייחס לפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה, נטען כי היא אינה רלוונטית שכן מדובר במקרים חמורים יותר, ובנאשמים בעלי עבר פלילי. ב"כ הגיש אסופת פסיקה ועתר להסתפק בהטלת מאסר על תנאי, של"צ, התחייבות ופיצוי.

הנאשם בדברו האחרון מסר שהוא מצטער על כל האירוע, והוסיף כי רצונו הוא לפרנס את ילדיו בכבוד, והוא

והמתלוננת חיים ביחד לאחר האירוע, במשך שנתיים, בשלווה ושלווה.

מתחם העונש ההולם

האינטרס המוגן בעבירת האיומים הוא השמירה על שלווה חיו של הפרט. בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (06.09.89) נאמר:

מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט.

ברע"פ 8188/09 דבורה נ' מד"י (25.10.09), קבע בית המשפט העליון כי עבירת האיומים נכללת בעבירות האלימות:

מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו...מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר... נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות.

וברע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.01.13) חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת:

מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 7 [פורסם בנבו] (11.10.2007)).

קשת העונשים המוטלים בגין עבירות איומים בתוך המשפחה, היא בעלת מנעד רחב ביותר. לעתים מזומנות מסתפקים בתי המשפט בענישה מתונה, זאת לאחר קבלת תסקיר חיובי, או כשניתן לשלול כל מסוכנות להישנות

העבירה (ת"פ 62664-09-14 מד"י נ' מ.א. (13.03.16); ת"פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.04.15); ת.פ. 41892-03-10 מד"י נ' פלוני (19.3.13); ת.פ. 50605-10-12 מד"י נ' דוד (7.3.13)). לעומת זאת, במקרים חמורים, או כשעלתה מסוכנות מצד הנאשם, הוטלו עונשי מאסר מכבידים גם כאשר מדובר היה בבני זוג לשעבר, ובעבירה יחידה:

ברע"פ 1293/08 קורניק נ' מד"י (25.06.08), דובר בנאשם ללא עבר פלילי, שאיים על פרודתו, בעקבות ויכוח בעת שהחזיר את ביתם הקטנה לרשותה בהתאם להסדרי הראיה. בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שהוטל בבית המשפט קמא- 12 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 5601-09-17 אגרוף נ' מד"י (09.04.18), המערער הורשע על יסוד הודאתו באיומים ובתקיפה ונדון לשישה חודשי מאסר לריצוי בפועל, הניתנים לריצוי בעבודות שירות, וקנס בסך ₪ 4,000. הערעור כנגד חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג 27013-04-16 בטאווה נ' מד"י (06.06.17), הורשע הנאשם בכך שאיים על עוברי אורח, שירצח אותם, באמצעות חפץ חד. לנאשם היה עבר פלילי וניתן בעניינו תסקיר שלילי. הוטלו עליו 6 חודשי מאסר בפועל וכן הפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים, כך שבפועל יישא 9 חודשי מאסר. בערעור שהוגש על חומרת העונש, נקבע בבית המשפט המחוזי כי הנאשם יישא 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

בעפ"ג 3328-05-15 פלוני נ' מד"י (06.09.15), המערער הורשע באיומים ותקיפה כלפי אשתו בשתי הזדמנויות ונידון ל-3 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות וצו מבחן למשך שנה. ערעור על חומרת העונש, נדחה.

בעפ"ג 1482-02-15 דיסליין נ' מד"י (01.03.15), הורשע הנאשם באיומים כלפי אשתו, בכך שאיים עליה בסכין. הנאשם היה ללא עבר פלילי. בית משפט קמא הטיל 8 חודשי מאסר בפועל, ובבית המשפט המחוזי הוקל עונשו והועמד על 5.5 חודשים.

בעפ"ג 28500-08-14 טלה נ' מד"י (09.12.14), הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בשתי עבירות של איומים כלפי בת זוג שהושמעו בעת שהילדים הקטינים שהו בבית. הנאשם איים, כי ירצח את המתלוננת ואף הגיע אל ביתה ועלה לדירה. הוא עזב את המקום רק כאשר המתלוננת הזעיקה את המשטרה. בית המשפט גזר 9 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט המחוזי דחה את ערעורו.

בעפ"ג 52083-12-10 קפש נ' מד"י (02.02.11), דובר על נאשם אשר איים על גרושתו, כי "יגמור את חייה", במהלך ויכוח שהתגלע ביניהם אודות דמי המזונות. בית המשפט גזר עליו 7 חודשי מאסר וכן הופעלו 9 חודשי מאסר על תנאי, בחופף. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

בעפ"ג 37207-08-10 בגדלן נ' מד"י (24.11.10), הנאשם הורשע באיומים שהשמיע כלפי בת זוגו ועורך דינה

בעת שהמתינו לדיון בבית הדין הרבני. בית המשפט קמא הטיל עליו מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים והורה על הפעלה במצטבר של 4 חודשי מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש.

בעפ"ג 14009-08-09 **צ'קול נ' מד"י** (16.03.10), הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו בשתי הזדמנויות שונות. בית משפט קמא גזר 8 חודשי מאסר בפועל, והפעיל 2 חודשי מאסר על תנאי, במצטבר. בערעור שהוגש מטעם הנאשם, הוקל עונשו ל-6 חודשי מאסר הכוללים הפעלה של 2 חודשי מאסר, זאת לאחר שנתקבל תסקיר שהמליץ על הליך טיפולי.

בת.פ 35142-06-15 **מד"י נ' פלוני** (12.1.16), הנאשם הורשע בכך שאיים על חוקרת המשטרה כי יפגע בבת זוגו. לנאשם היה עבר מכביד וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 7 חודשים. מצד שני, הנאשם היה כבן 74 ובמצב בריאותי לא שפיר. הוטלו 6 חודשי מאסר וכן הופעל התנאי כך שבסך הכל יישא 10 חודשי מאסר.

בעניינו, אומנם מדובר באירוע חד פעמי, אך הנאשם איים על המתלוננת ברצף של איומים קונקרטיים, לפיהם ידאג באמצעות בני משפחתה ביו"ש, כי יבולע לה, לאחר שיוודע להם על המשך קיומו של קשר אינטימי בינה ובינו למרות גירושיהם. הנאשם עשה כן בידעו עד כמה עלולה המתלוננת להינזק כבת לחברה מסורתית, ונראה שדווקא משום כך בחר להפחידה בעניין זה. ניתן רק לשער את גודל בהלתה, בייחוד כשהודיע לה כי הוא מתכוון להוציא כוונותיו לפועל בכך שייקח אותה למשפחתה למחרת בבוקר, ואמנם, מרוב בהלה, התעלפה המתלוננת. בנוסף, הנאשם לא בחל באיומים כלפי עמית לעבודה של המתלוננת, בשיחת טלפון, למרות שלא הכיר אותו ומעולם לא פגש בו. על מידת חששו של אותו אדם ניתן היה ללמוד בעת עדותו לפניי, כשאמר כי אינו מוכן להעיד שכן אינו יודע מה יקרה לו לאחר מכן. גם כאן, האיום היה קונקרטי, מתגרה, ומטיל אימה. אני סבורה כי מדובר בעבירת איומים המצויה ברף חומרה גבוהה.

נוכח מכלול הנסיבות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל, בליווי רכיבי ענישה נוספים.

העונש המתאים לנאשם

לנאשם אין כל עבר פלילי, ויש לשקול זאת לזכותו.

בנוסף, הנאשם הודה במהלך שמיעת ההוכחות ובכך חסך את הצורך להעיד את המתלוננת וכן חסך זמן שיפוטי.

עולה מן התסקיר והראיות, כי במהלך כל התקופה שמאז האירוע ועד היום, נמשכה זוגיות בין הנאשם

והמתלוננת, למרות שהתגרשו. הן אז והן כיום, המתלוננת מתגוררת ביחידה בביתו של הנאשם, יחד עם שבעת ילדיהם. אזכיר כי המתלוננת לא אותרה, והתקבל הרושם כי היא והנאשם פעלו בעצה אחת למנוע איתורה והתייצבותה לעדות, אם בשל גישתה המגוננת כלפי הנאשם, ואם בשל פחד מפניו. ואולם, אין מחלוקת על כך שהנאשם תומך בה ובילדים כלכלית.

עוד יש לקחת בחשבון כי לנאשם 6 ילדים מבוגרים יותר, מאשתו הראשונה, לה הוא נשוי עדיין. פרנסתה של המשפחה כולה, מוטלת על כתפיו בלבד.

מצד שני, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, ובניגוד גמור להודאתו בעבירה, טען בעזות בעת הטיעונים לעונש כי לא אירע דבר בינו ובין המתלוננת פרט ל"צעקות וקללות". שרות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על חומרת התנהגותו ושולל נזקקות טיפולית, לכן ההערכה היא שקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות בעייתית ואלימה כלפי המתלוננת. ההמלצה היא להטיל ענישה המציבה גבולות ברורים.

אציין כי בכל מקרה, לא ניתן לקבל את עתירת הנאשם להטיל של"צ ומבחן, שעה ששירות המבחן כלל לא המליץ על רכיבי ענישה אלה, והנאשם אינו נוטל אחריות לעבירה חרף ההודיה בבית המשפט.

נוכח המלצת התסקיר, בהעדר כל טיפול, ובעת שקיים סיכון גבוה להישנות עבירות, יש לגזור את עונשו של הנאשם על פי עקרון ההלימה, ולדעתי צודקת התביעה בעתירתה להטיל מאסר שירוצה בעבודות שירות.

מאחר שהנאשם תומך במתלוננת ובילדים ומפרנס אותם, החלטתי להימנע מהטלת פיצוי למתלוננת, אך יש מקום לפיצוי למתלונן לואי דאוד.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם יתייצב אצל הממונה ביום 4.6.23 כשבידו עותק מגזר הדין ותעודת זהות.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, והתנאי שלא יעבור עבירה של איומים.

ג. פיצוי כספי לע"ת 2, על פי פרטי כתובת שתמסור התביעה, בסך 2,500 ₪, שיופקדו עד יום 1.6.23.

ד. הנאשם יתחייב בסכום של 5,000 ₪ להימנע מעבירות איומים למשך שנתיים מהיום. לא יתחייב, ייאסר למשך 7 ימים.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ג' אייר תשפ"ג, 24 אפריל 2023, במעמד הצדדים.